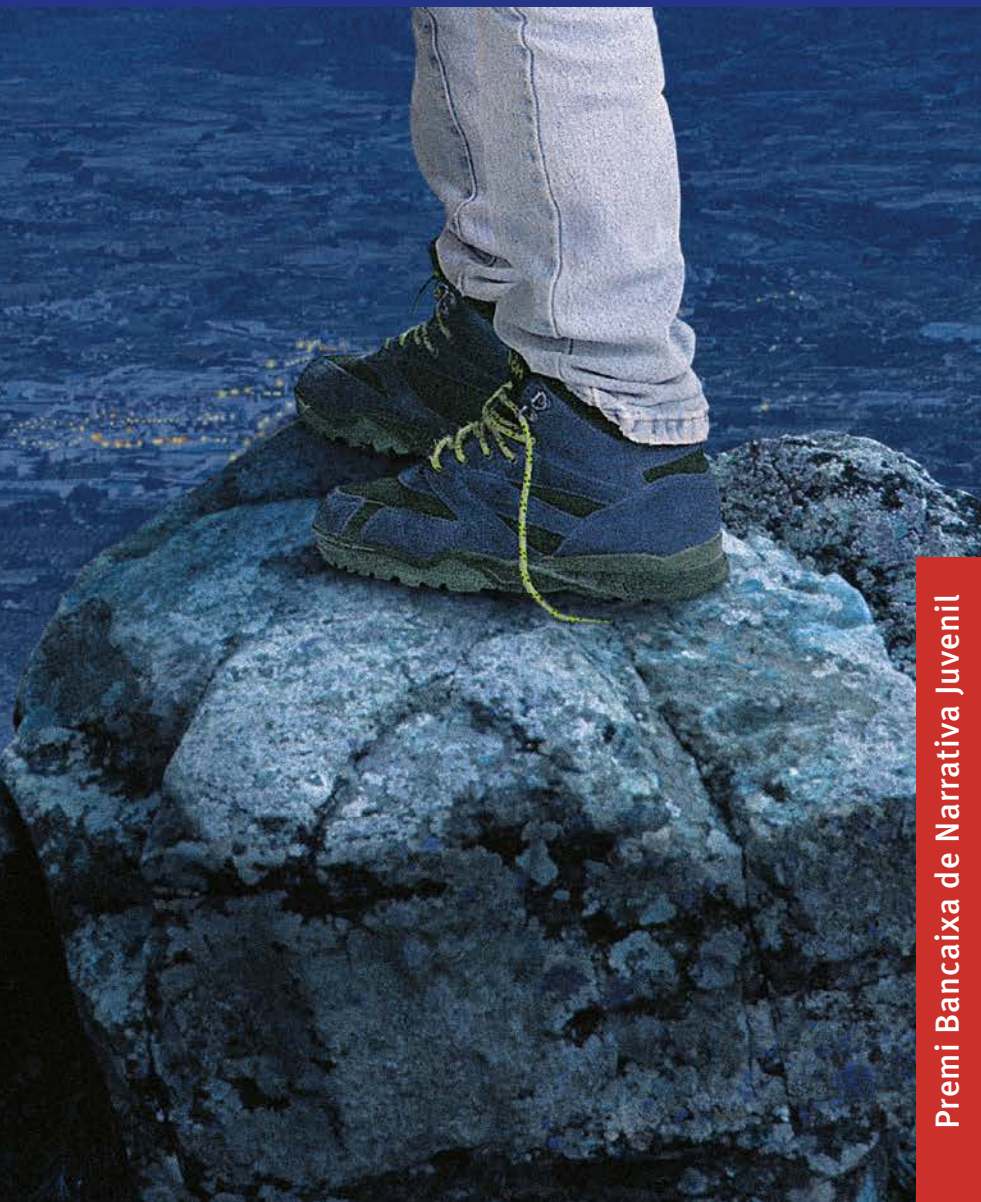

ESPURNA
bromera

ELS SILENCIS DE MARC

Vicent Borràs

Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil

CAPÍTOL 1

Al cim del penyal de l'Ànima arribaren en aquell moment, netes i puntuals, les dotze campanades que anunciaven que el dia de l'adéu havia acabat de nàixer. Marc, assegut sobre una pedra de la grandària d'un baló de futbol, va ajupir el cap alhora que escopia contra l'adversitat. En canvi, Quique, assegut també, va preferir fer el gest contrari: va alçar el cap i va inspirar ben fort. Era l'únic que podia fer en una nit com aquella i en les seues circumstàncies. La lluna tímida començava a créixer. Els dos caps joves s'anivellaren quan, acabats els dotze tocs metàl·lics de batall, albiraven el traç dels pocs carrers de la vila marcats per les petites lluernes que des d'allí formaven els fanals de l'enllumenat públic. Cap dels dos gosava trencar el silenci, cap dels dos gosava dir-ne res, perquè res que es poguera dir, fóra el que fóra, sonaria al mateix: demà, és a dir hui, Marc acabava la seua estada a Penyalfort. Fins quan? L'abisme de l'asseveració no minvava, sinó que s'acreixia, amb la pregunta. De tant en tant, molt de tant en tant, alguna cuca de la llum amb rodes travessava la carretera. Un Ford Ka, va pensar Quique però no ho va voler pronunciar; són inconfusibles.

Que el calendari marcara, oficialment a partir de les dotze campanades que acaben d'escoltar, que setembre era el mes en curs no havia canviat en res l'oratge benigne, amable en excés, que obligava encara a la màniga curta,

fins i tot de nit i a l'alçada del penyal de l'Ànima, 327 metres li havia precisat Quique la primera vegada que hi va pujar, una vesprada de la primera part de l'estiu que ara començava la davallada.

–Ja està, ja s'ha acabat. Tot açò s'ha acabat –Marc no intentava dissimular la tremolor de la veu nasal provocada pel pesar ennuegat a la gola.

–Sempre podràs tornar, no? El temps passa volant, en uns mesos ja estem en les vacances de Nadal o, si no, pots intentar-ho per a les de Pasqua... –la veu de Quique eixia més opaca que la de Marc, sonava més segura. Però, entre les vicissituds d'una fonació que aquell mateix estiu iniciava la transformació del timbre infantil al més fosc d'adolescent, s'escapaven espurnes humides d'un lament sincer i contingut, com les engrunes d'un vidre esmolat, que s'arrossegava en les converses i en les mirades des de feia un parell de dies i s'havia fet més palés a partir de la vesprada d'aquell dia que havia finat uns instants abans.

–Tornar? Tornar podria ser si ens quedàrem a Algemés, o si ens n'anàrem cap a València, però a París... des de París ja no es pot tornar. Tornar, des de París, ja no em serà tan fàcil.

–Però l'anada a París ja és definitiva?

–Definitiva dius? Tan definitiva com el bitllet d'avió per a demà de vesprada. Mon pare no canvia París per res del món. No es tracta només de París i de l'orquestra del Conservatori Superior de París, és també Michelle. És més, és sobretot Michelle, i l'orquestra i el conservatori en són una conseqüència lògica, la possibilitat d'estar junts ells dos, vull dir els tres, de refer la vida. Amb els seus quaranta

anys i escaig encara té molt de futur professional i personal per davant –Marc havia amollat tota aquella argumentació d'una tirada, la tenia ben apresada, l'havia escoltada tantes vegades, primer per boca de son pare, després s'havia encarregat la tia Laura de repetir-li-la en alguna ocasió, tot i que amb una altra cantarella, amb la seua cantarella.

–I no hi ha cap possibilitat d'estar-te, ací a ca ta tia? Podríem anar junts a l'institut.

–No li pegues més voltes. Les coses ja estan decidides i jo ja no puc fer-hi res –assegut com estava tornava a mirar cap a baix, a posar el cap entre els genolls i a escopir, com si amb l'esput poguera tombar la determinació del pare.

–Tens sort, tu, Marc.

–Sort, dius? Et pareix sort això que tinc jo? Jo no diria això precisament. Jo no l'anomenaria sort. La sort és, o deu ser, una altra cosa. Jo diria que m'estan gastant una mala passada.

–No, t'ho dic de veritat, és una sort poder...

–Creus tu que és sort que ta mare la palme quan encara no tens set anys i tu encara no alces dos pams de terra? Sort que ara a la força et porten a passar l'estiu a un poblet que no apareix ni en el mapa mentre deixes els teus amics i jocs i ton pare se'n va a tocar el piano per mig Europa? Sort que, quan la cosa comença a agradar-te, et diguen que quina sort que te'n vas a viure a París? A això li dius tu tindre sort, és això per a tu tindre sort? Quina sort?

–No em referia a això, perdona'm. Volia dir, vull dir que tu, com a mínim, aniràs a París. Et doldrà al principi, però això només durarà una eixida de coet, després tindràs oportunitats que jo mai de la vida no podré ni somiar.

Quin futur creus que tindràs? Què et veus fent d'ací a deu o vint anys? Estaràs triomfant per algun lloc del món, per qualsevol ciutat europea, tocant el piano...

—No em parles del piano... —protestà inútilment Marc.

—...tocant el piano o dissenyant xips o vés a saber què. I jo, què? Què em dius que estaré fent jo? Com a màxim, si les coses m'han rodat molt bé, que ja és molt dir, hauré estudiat alguna carrera a València, estaré treballant amb moltíssima sort i amb l'ajuda d'algun padrí en algun lloc de la zona, seré mestre o assessor en alguna oficina, dels que fan les declaracions de la renda o... Això, si les coses van molt, però que molt bé, perquè el més segur, segons ho veig vindre, és que em tomben ara en l'institut i, al remat, me'n vaja amb mon pare a l'obra. Compara i veges si en tens o no en tens.

Marc anava a replicar, a mostrar una contrarietat a les paraules de Quique, però va callar. Darrere del raonament impulsiu i primari de Quique s'amagava una certesa que prenia consistència profètica gràcies a la transparència d'aquella nit nítida i oberta en què les expressions grosses i transcendents s'enlairaven cap a l'infinit de la volta celeste i baixaven impregnades de la saviesa mil·lenària de les profunditats de l'univers. La lluna era encara un insignificant retall d'ungla, però ja s'hi intuïa la seua fase de creixement. El silenci acompanyava els viaranys de les ments dels dos aprenents d'homes que ara escopien, ara miraven els estels, alenaven, respiraven pel nas, prenent-li el pols a la nit i a la vida. Entre les constel·lacions i les estrelles Quique veia i descobria figures d'homes amb granota d'obrer aixecant

construccions i grues. En les mateixes constel·lacions i estrelles Marc havia aïllat el rostre de Susanna, les pigues de la cara, la brillantor dels ulls, el somriure picardiós, els clotets de les galtes, els cabells lliures, el nas i les llàgrimes que a penes havia deixat escapar quan encara no feia unes hores li havia anunciat allò que tant havia callat durant aquells dies, que adéu, que se n'anava, que ja es veurien, que no li podia donar l'adreça perquè no la tenia encara, que l'únic que tenia era una adreça electrònica que també llegia entre les estrelles, <marcbl@hotmai.com>, just en el mateix fragment de cel per on ara passava un meteorit incandescent.

—Un estel fugaç! L'has vist? —Era Quique qui ho preguntava.

—Sí.

—Ràpid, un desig, pensa un desig!

Els desitjos foren pensats en silenci i confluïren en un mateix anhel que no s'acompliria perquè si els destins estaven escrits entre la disposició dels astres, els dos amics no els havien sabut desxifrar ni amb la força del desig sincopat a un estel fugaç. Tot i la seua escassa edat, ells ja sabien que no es realitzaria tampoc la demanda al cel, però per una simple qüestió de probabilitats, perquè quina probabilitat hi havia que el pare de Marc renunciara a una setmana d'incorporar-se a una orquestra i un conservatori del prestigi del Nacional Superior de París, amb més sou i vivint amb Michelle, intentar formar la família que havia quedat destrossada la matinada de dissabte de feia uns quants anys en què una veu anònima informava que hi havia hagut un accident a la pista de Silla i que... quina

probabilitat hi havia? Però cap dels dos no sabia que el desig era impossible d'acomplir perquè, entre moltes altres coses, l'anhel indicava un camí i la vida un altre de ben distint. Potser les dates de caducitat ja les tenien penjades a l'esquena.

—I la pistola, l'has duta? —la veu de Quique ara havia sonat baixa com un murmuri, amb el to de secret que havia acompanyat la paraula *pistola* des que la realitat del significat havia entrat en les seues vides feia unes setmanes.

—Sí, clar —contestà amb un altre murmuri mentre recordava la telefonada que havia fet a l'amic al migdia comunicant-li que demà se n'anava ja, que seria l'última nit, que podrien sopar al penyal. Quique insistí que hi duguera això, ja saps què vull dir, caldrà que ens en desfem, va dir referint-se a la pistola sense anomenar-la.

—A veure-la —digué Quique mentre li la prenia de les mans i la mirava amb la mateixa brillantor d'ulls que quan se la van trobar embolicada amb un drap.

—Hauríem de baixar ja, encara ens queda una bona caminada fins al poble, però hui voldria baixar tot sol, quedar-me ací uns minuts a soles i després baixar. Jo guardaré la pistola al pou del molí, com havíem quedat. Tot això de dir adéu no és la meua especialitat, no m'ho poses més difícil, Quique.

—Vols dir...

—Sí, crec que és millor. M'agradaria acomiadar-me de tot açò a la meua manera, a soles i... bé, ja està.

—Segur que no vols que baixem junts?

—Segur —contestà Marc fent-li una abraçada maldestra a Quique.

En silenci i amb els ulls mig banyats, Quique inicià el descens per la senda. Sense girar-se intuïa que l'amic vigilava les seues passes. En efecte, Marc estigué mirant Quique fins que desaparegué, cinquanta metres més enllà, al primer revolt. Es tornà a seure damunt la pedra i mirant la silueta nocturna de la vila, marcada per uns quants i breus llums, li entrà fred. Es fregà els braços amb les mans. Mirà la pistola, estava lluent. Com llampecs li retornaven imatges de l'estiu que per a ell acabava en aquell moment. Passaren uns vint minuts i abans que les llàgrimes li arribaren a humitejar les galtes inicià la baixada. Quique, amb tota seguretat, ara devia estar arribant al poble, molt a prop del pont del barranc. En el moment que Quique enfilava el seu carrer, Marc arribava al molí vell. Quique no pogué sentir el tir que ressonà per tota la vall, perquè l'estrèpit de la pistola coincidí amb el so opac i sec que féu en tancar la porta de sa casa.

CAPÍTOL 2

Mentre l'Audi, acabat de rentar, anava deixant enrere les cases i els edificis d'Algemesí, Marc, assegut al seient de darrere, mirava pel vidre posterior del vehicle lluent el carrer del Passeig, el parc, les cases baixetes del Poble Nou, el pont del riu Magre. Els ulls li començaven a ploure, tenia la certesa que un cicle es tancava i que enrere deixava alguna cosa que encara no sabia què era, però que temps a venir li doldria, la trobaria a faltar. No escoltava, no volia sentir la conversa que mantenien el pare i Michelle. Era entre ells, però que d'una forma matussera la representaven de manera expressa per a ell. Fingien que parlaven com si el que deien no incumbira Marc, però estrafeien la veu, impostaven els gestos, repetien les entrades d'un guió preparat i assajat amb antelació i especialment pronunciat en aquella ocasió per a ell. Però no volia ni escoltar-los. La cosa no l'afectava. No ho tenien tot decidit ja? Què volien? Que damunt de tot li pareguera bé? Que havien pres la decisió per ells i ara volien fer-li creure que ho feien per ell? Si tant pensaven que actuaven pel seu benestar, per què no el deixaven estar? Per què l'havien d'empaquetar tot l'estiu a casa de la tia Laura a Penyalfort? La Creu Coberta anava empetitint-se a mesura que l'Audi accelerava per la miniautovia que unia Algemesí amb Alzira. Els ulls de Marc, inundats per un mar de secrecions i gotims de recels invisibles i interiors, acomi-

adaven un paisatge que fins aquell moment mai no havia considerat com a propi, just ara que començava a perdre'l per sempre. Quin dret tenien? No volia escoltar-los. Qui més insistia, qui més trepanava les orelles de Marc amb el seu accent gangós, de nas constipat, era Michelle. Quin dret es pensava que tenia, si ni tan sols era sa mare?

—No li vindran malament del tot uns mesos de calma —Michelle s'obstinava en el seu voler vendre que tot era pel bé de Marc—, un temps en un ambient amb un contacte més humà i directe amb la vida natural, hui els xiquets només veuen arbres, muntanyes i bestioles, i no saben distingir...

—Res, no em vingues amb romanços, no hi ha res a dir —el pare, en canvi, era més expeditiu—, la tutora ho ha deixat ben claret: els resultats del curs són la conseqüència d'haver fet més hores que un rellotge davant les pantalletes. Massa consoles, massa xats, massa Game Boy i jocs d'aquells que mengen l'enteniment. No ha volgut fer-me cas durant el curs?, doncs ara té un temps preciós per a reflexionar abans del nou curs. I entretant que Laura li vaja ensenyant francès. A més, quin mal té que passe uns mesos amb sa tia abans d'anar-nos-en a París? Si li haguera interessat la música, si no haguera fet el bandarra amb l'ordinador en compte d'estar de cara als llibres i el piano, ara se'n vindria amb nosaltres i hauria après un fum de coses, s'hauria enriquit musicalment de tots els recitals d'estiu pels diferents festivals en què participem, però com que el xiquet ha tingut la santa barra d'estar tocant-se i tocant-nos els collons durant tot l'any...

—Frederic! No sigues tu tampoc així, que al cap i a la fi és un xiquet i...

I tornava una altra vegada la dansa dels raonaments en veu alta, però la veritat era una i, com li havien repetit en moltes ocasions, només tenia un camí. I aquell camí, segons el veia Marc, estava traçat de la següent manera: ells (és a dir, son pare i Michelle) se n'anaven tot l'estiu a fer els seus recitals per Europa; ell (és a dir, Marc) es quedava castigat (sí, castigat) a Penyalfort, el poblet on vivia la tia Laura (és a dir, la germana menuda d'Elvira, és a dir, la difunta mare de Marc); i, per si amb tot això no n'hi haguera prou, en acabar l'estiu, tots a París. Així, com si res, talla amb tot, amb l'escola, amb els amics i els companys, amb la llengua i la cultura (tant que li havia preocupat tot això de la nostra llengua i la nostra cultura a son pare, i ara què?, era ell qui ho tirava tot per la borda!) i a viure a l'estranger, a començar de nou, i Marc a callar i a tirar la culpa als seus jocs, a l'ordinador que segons son pare, reforçant les idees d'Aurora (és a dir, la tutora), era la causa de tots els mals. La previsió que havien *dissenyat* (la parauleta era de Michelle) per a l'estiu era d'allò més atractiva i suggeridora (les parauletes també eren de Michelle): res d'ordinadors (cosa del pare), a Penyalfort pel que es preveia encara no hauria arribat ni la calculadora; de matí un parell d'hores de piano (cosa del pare i de Michelle: és una llàstima que malbarates el temps esmerçat en els últims anys i bla, bla, bla); i durant tot el dia que la tia Laura et vaja parlant en francès; ah, i això sí, passa-t'ho bé amb passejos per la muntanya, excursions a les setenes meravelles dels barrancs, serres, penyals i rierols, per veure, tocar i olorar romers, argelagues, fenolls, espígols, merles, pit-rojos, lluernes, sargantanes i margallons. Tot un estiu de divertiments!

—Prou! Ja està bé! —va escridassar que no ho va poder aguantar més. Durant l'últim any se li havia despertat una fermesa de caràcter, de vegades insolent, de vegades valenta, a l'hora d'oposar-se al pare i, fins i tot, a Michelle; tot això era insòlit només un any enrere en aquell xiquet tímid, orfe de mare, obediènt i amb uns estudis musicals molt avançats per a la seua edat—. No ho teniu bé ja? No heu aconseguit el que volíeu? No m'empaqueteu a ca la tia i us n'aneu de recitals? Que no en teniu prou amb això que fins a l'últim moment em voleu perforar les orelles? D'acord, ja ho heu aconseguit: Penyalfort i després París, però ja està bé, no m'ho poseu més difícil encara.

El pare, que era qui tenia la paraula en el moment de l'arravatament de Marc, callà en sec. Llançà una mirada a Michelle per tal que no obrira la boca, regirà entre els CD i en va traure un. Marc, arrepat al seient de darrere, no en va veure la caràtula. Son pare el donà a Michelle perquè l'introduïra. Quan el CD estava dins el lector va manipular el selector per a elegir el segon tema. Marc el va reconèixer a la primera nota que va sonar: era l'*andante* del *Concert per a piano núm. 21 en Do major* de Mozart. Allò era una missiva. L'oliva portava pinyol: era un tema dedicat. Mentre maquinalment el pare premia el botó d'augment del volum, els ulls de Marc i els de son pare es buscaren, s'encreuaren, entropessaren al retrovisor del conductor durant els primers compassos inicials en què la corda arrancava amb el bellíssim i delicat tema principal que, minut i mig després, mamprendria el piano, amb la finesa i fragilitat que a cada nota adquiria la consistència de les gotes de pluja. Aquest *andante* era la primera peça que

Marc havia tocat en el piano, quan encara no tenia ni els vuit anys, i la mare tan sols en feia un que havia mort, i el pare només tenia el fill i el fill només tenia el pare, i el pare li va regalar la partitura al fill, i els ulls encreuats encara al retrovisor, com una lliça amistosa. Se somrigueren. L'oliva portava pinyol. La nitidesa cristal·lina de cada nota fregava i il·luminava els racons més foscos de l'ànima, jugava amb les pessigolles de la consciència, airejava aquell ambient electrilitzat. Les notes queien damunt l'ànima blanquinosa de Marc, com les gotes d'una pluja finíssima acaronaven els pètals de les flors. Després, vingué el silenci fins que, mitja hora després, arribaren al bungalou de la tia Laura.

La primera jornada a Penyalfort havia acabat. Frederic i Michelle ja feia un parell d'hores que se n'havien anat cap a Algemesí i Marc, estirat al llit del dormitori que la tia li havia assignat, mentre escoltava música, recordava fragments d'aquell dia de final de juny tan ple de no res. No s'havien volgut quedar a sopar i això que la tia Laura els havia insistit i, fins i tot, havia preparat un excés d'amanida i de coques amb tomaca i pimentó. Però ells, segons repetiren diverses vegades, tenien coses a fer encara i l'endemà, de bon matí, agafaven l'avió des de Manises cap a París. De moment, per a Marc, París encara era només un paper en blanc que, amb el temps, es veuria obligat a omplir; el nom d'una ciutat, d'alguna imatge (una torre de ferro, un ample riu, alguns carrers atapeïts de gent amb bufandes) que no s'havia materialitzat. Ja vindria setembre. El dia havia començat ben prompte, fent maletes i deixant-ne fora

tot el que Marc hauria volgut endur-se (ni tan sols son pare havia transigit amb la Game Boy), després el breu trajecte amb cotxe fins a Penyalfort, i tota la resta del temps a casa de la tia Laura. Moltes impressions per a un sol dia.

Era la primera vegada que la tia Laura veia Michelle i, tanmateix, li va sorprendre que s'havien parlat com si es conegueren de tota la vida, amb una naturalitat que ell no va saber entendre. No sols era el fet que de tant en tant es posaren a parlar en francès, sinó també el joc de mirades i somriures còmplices entre elles, com una electricitat que les connectava. Les dues eren joves o, si més no segons es vestien, parlaven o es pentinaven, aparentaven menys anys dels que probablement tenien. Tot entre elles era un *voilà, très bien, oh là là*. Potser Marc pensava que la tia hauria d'haver sigut més aspra amb Michelle; al cap i a la fi, la francesa estava ocupant el lloc de la seua germana. Però no, Laura en tot moment fou d'una amabilitat amb Michelle que considerà excessiva i, fins i tot, insultant. L'escassa edat no li permetia entendre com la tia podia traïr la memòria de la germana difunta. Què en pensaria ella, Elvira? Veuria amb bons ulls la relació del pare amb Michelle? Amb tants bons ulls com ho indicava el comportament de Laura?

Una altra cosa que l'havia desconcertat havia sigut la relació entre el pare i la tia. Marc, potser, tenia una opinió errònia o parcial de la tia. D'una banda, el fet de viure en pobles diferents impedia que es veieren i es tractaren amb més freqüència, amb més assiduïtat. Però de l'altra, des que es produí l'accident que el deixà orfe, Laura passava temporades llargues per casa. Primer s'estigué vora mig any fins que, a poc a poc, Frederic va poder reorganitzar

la vida en allò més bàsic, aquelles coses del govern de la casa: portar Marc a l'escola, arregar-lo, cuinar, preparar robes, omplir la nevera, subministrar els afectes i els afalacs que un xiquet de la seua edat i circumstàncies necessita. Després dels primers mesos, Laura de manera imperceptible va anar desapareixent de la vida del vidu i de l'orfe. De tant en tant tornava, es quedava una setmana o dues (un Nadal, uns dies calorosos d'estiu, alguna setmana primaveral) i se'n tornava al seu Penyalfort. Altres vegades era Marc (i en alguna rara ocasió Frederic l'acompanyava) qui s'estava uns dies d'estiu amb la tia en algun càmping o apartament a la platja, algun cap de setmana a Penyalfort. De totes aquestes intermitències en què ella visqué amb ells i era, doncs, una presència diària, Marc recordava un pare taciturn, callat, amb les paraules i els afectes dosificats quan s'adreçava a Laura i sempre per qüestions d'intendència. Tot i que mai no s'ho havia plantejat, ara s'adonava que la relació entre son pare i Laura normalment s'havia establert entre la fredor i la formalitat, com la que devia existir entre una assistenta domèstica i l'amo de la casa («Has vestit el xiquet?», «Gràcies», «De res», «T'he guardat la roba planxada a l'armari», «Diumenge dinaràs ací?», «T'he deixat uns macarrons al microones»). Però hui, per contra, havia detectat una certa familiaritat desconeguda, bromes i tendreses inusuals («Donaria un euro per veure't per un forat parlant francès, Frederic», «I jo mil perquè no ho veieres, Laura», «Controla-me'l, Michelle, i ja m'ho contaràs», «Tu, Laureta, vigila'm el marc que jo m'ocuparé del llenç», si el *marc* era ell, el Marc, això volia dir que el llenç era ella, Michelle?). Més que les paraules eren les confiances les que

parlaven d'una amistat d'anys, igual que els moviments del cos, els gestos, els somriures. Fins i tot, Laura i Frederic havien interpretat a quatre mans, al piano que hi havia a sota l'escala, el *Clair de lune* de Claude Debussy.

–*Andante très expressif*, recorda-ho, Frederic, *très expressif*—havia dit Laura mirant-se Michelle amb un somriure clar—. Però de segur que, a Michelle i a mi sense haver-lo assajat, ens ix millor, no Michelle? I tu, Marc, no et fas avant, i quan acabe jo amb els saberuts de Frederic i Michelle, ho provem i els deixem bocabadats?

I això havia dit Laura abans del dinar i això va provocar que durant part de l'àpat el silenci planara sobre la taula. Tornava el tema, sense parlar-ne, de la falta d'interés de Marc per la música en aquella família en què tothom, la tia Laura inclosa, tocava el piano. Una altra sorpresa per a Marc. I fou Michelle qui el va trencar, el silenci, i va obrir, als ulls de Marc, una altra faceta desconeguda de la tia.

–M'ha dit Frederic, Laura, que vas viure a París, tres o quatre anys...

–Tres anys complets, un hivern i una primavera. Però tu supose...

–Oh, no, no ho cregues, jo sóc bretona, de Brest, a París només vaig estar-me els tres últims cursos del conservatori.

I durant el primer dinar a Penyalfort es va assabentar per quina estranya història la tia Laura va viure a París. En el viatge de final d'estudis, a l'institut, quan encara era una joveneta de divuit anys, la primera nit dels dies que es van estar a París, es va enamorar bojament d'un andalús que era cambrer en una discoteca i s'hi va quedar. Tres anys

després, quan Marc encara era un bebé, va tornar sense l'andalús i es va instal·lar a viure a Penyalfort, on va trobar faena d'administrativa en una gestoria on encara treballava. Va canviar el teclat del piano pel d'un ordinador. Per què va tornar, per què s'hi va estar durant uns anys, què hi va fer, tot això continuava sent un misteri.

Però, de totes les revelacions d'aquell lluminós dia de juny a Penyalfort, la que més va sorprendre Marc fou que el pare va conèixer la mare a través de la tia. Laura, abans de l'aventura de París, estudiava al conservatori de València i en tercer curs de piano va tenir de professor un joveníssim Frederic. Elvira, la germana que aleshores estava acabant la carrera de psicologia, era l'encarregada d'acompanyar la germaneta menuda (una Laura adolescent amb granets i faldilla, segons la fotografia que els havia mostrat) i d'arreglar-la. Un dia que Laura va fer campana i no va estar a l'hora habitual al lloc de costum, Elvira va entrar al conservatori, va parlar amb conserges i professors fins que va arribar al joveníssim professor de piano, que també es va prendre la recerca de Laura i posterior escarment com a cosa personal. Des d'aquell dia, el professor entregaria l'alumna a la germana. Alguna vesprada prendrien café; ell les invitaria a un concert on ell interpretaria el *Concert per a piano núm. 21 en Do major* de Wolfgang Amadeus Mozart. Van acudir. Més cafés. Una nit, fou un sopar, sense Laura. Un altre dia es van casar.

Marc, amb el *discman* engegat i estirat damunt del llit i amb el cap als peus del catre per on mirava una estora d'estels nocturns que li oferia el finestró que donava a la negra nit de la muntanya, rememorava tots aquests records

del dia. Les històries que durant anys havia ignorat, que sempre havien format part dels tels de misteri en què estava embolicada la vida de la tia Laura i el passat dels pares, se li havien desvelat amb una naturalitat que ara li ballaven al cap i li insinuaven un pensament que havia surat durant tot el dia sense arribar a formular-se d'una manera oberta, clara, com en aquests moments entreveia. L'espontaneïtat amb què s'havien tractat determinats temes significava la carta de naturalesa en un món al qual estaven invitant-lo a entrar perquè en formara part. Ell començava a deixar de ser la roba estesa, li havien obert, per primera vegada, les portes que el conduïrien al món dels adults.

La vesprada s'havia ocupat de la instal·lació de Marc al bungalow. Laura li havia donat a elegir entre l'habitació del primer pis en què havia dormit en altres ocasions, la dels invitats, o la que hi havia dalt, al recambró, que s'havia arreglat l'hivern passat, amb l'espai mort que hi havia entre la teulada de dues caigudes i el sostre del primer pis. Marc no s'ho va pensar i s'hi va enfilem per l'escala encaragolada de fusta que conduïa a les golfes. Després vingué la desfeta de maletes, l'estesa de roba damunt el llit, la ubicació del vestuari a l'armari, els escassos llibres al prestatge de fusta de damunt l'escriptori, on el *discman* acompanyava la foto de la mare, la foto oficial d'Elvira, els estris d'higiene al lavabo del primer pis. I d'allí estant, va escoltar retalls d'una conversa que es filtrava des del dormitori de la tia entre el pare i Laura. «Estigues tranquil, que es queda amb mi...», «No és el xiquet que era, enguany les coses...» i l'abaixada de veu del pare va impedir que Marc acabara d'escoltar, però la cosa continuava, «Aurora ha dit...», «...confie que

sabràs entendre...», «...mira, vés-te'n tranquil i oblida-te'n, el francès ja l'aprendrà, vinga, bé, un parell d'horetes, què més vols?», «Laura, fes-ho per mi, Marc...», «Xe, Frederic, ets més pesat que un sac de plom», «...telefonaré quan estem a París... si tingueres ocasió digues-li, raona-li, encara que ja sé que tu no ets la més indicada, però el piano...». El piano, el francès i de segur que també l'havia alertada de les maleïdes maquinetes. Marc tornava a pujar a les golfes. Quan tornava a baixar per dutxar-se, la conversa continuava, tot i que havien abaixat la veu encara més, encara va poder captar paraules soltes i noms. «Perquè Michelle, saps...», «Sembla que vol...», «Frederic, ja som majors, tu també i Elvira malauradament...», «Gràcies, Laura, gràcies», «No digues tonteries», «No, perquè Marc em mira... Elvira, veges si en parles», «Sempre igual els homes, però tranquil... Michelle és encantadora també...». L'aigua de la dutxa no va poder aclarir els sentiments, però com a mínim li va traure la calor i li va fer veure que ell ja hi vivia, que hi estava instal·lat. I amb aquests records i pensaments, Marc es va adormir la primera nit, quan des del campanar de Penyalfort tocaven les dotze campanades.